

Taina lui Hristos – H. P. Medema

„Iată de ce eu, Pavel, întemnițatul lui Hristos Isus pentru voi, neamurilor ... (Dacă cel puțin ați auzit de administrarea harului lui Dumnezeu, care mi-a fost dată față de voi, că prin descoperire mi s-a făcut cunoscută taina aceasta, despre care v-am scris în puține cuvinte. Citindu-le, puteți înțelege priceperea mea în taina lui Hristos, care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor din celelalte generații, cum a fost descoperită acum sfinților Săi apostoli și proroci, prin Duhul: că adică neamurile sunt împreună moștenitoare cu noi, alcătuiesc un singur trup cu noi și iau parte cu noi la aceeași făgăduință în Hristos Isus, prin Evanghelie, al cărei slujitor am fost făcut eu, după darul harului lui Dumnezeu dat mie, potrivit lucrării puterii Lui. Da, mie, cel mai mic dintre toți sfinții, mi-a fost dat harul acesta să vestesc printre neamuri evanghelia bogățiilor nepătrunse ale lui Hristos și să pun în lumină înaintea tuturor: care este administrarea acestei taine ascunse din veacuri în Dumnezeu, care a creat toate.” (Efeseni 3,1-9)

În capitolul 2 am văzut clar, că nouă, credincioșilor dintre păgâni, pe baza lucrării lui Hristos ne-a fost dăruită împreună cu credincioșii din Israel o bogăție de binecuvântări cu totul noi. Dar cât de mărețe sunt aceste lucruri trebuie să ne explice în continuare capitolul 3. Aceste privilegii sunt unice în felul lor nu numai în sensul că mai înainte ele nu au *existat*, ci apostolul explică acum, că în generațiile trecute ele nici măcar *nu au fost făcute cunoscut*. Am văzut deja, cum toate referirile la prorociile din Vechiul Testament erau numai indicii, că „împlinirea” era așa de departe de prorocie că noi de fapt nu mai putem vorbi de împlinire, așa de noi și unice în felul lor sunt aceste lucruri. Dar acum Pavel vrea să spună precis ceea ce cititorul atent a presupus deja: că aici este vorba de o taină care încă nu a fost revelată de Dumnezeu.

Nimic din aceasta nu era cunoscut „fiilor oamenilor”. Aceasta este o aluzie clară la expresiile „copiii lui Israel” și copiii oamenilor, pe care noi le găsim frecvent în Vechiul Testament. Păgânilor, care erau simplu „copiii oamenilor” și nimic mai mult decât aceasta, nu le-a fost descoperit nimic din aceasta, nici măcar nu ar trebui amintit. De aceea se vede că Pavel în mod evident așează poporul Israel pe aceeași treaptă joasă cu păgânii: toți sunt numai „fii ai oamenilor”. Despre privilegii nu era nicidecum vorba în acest sens. Niciunui om, fie el iudeu sau păgân, nu i-a fost revelat aceasta. Era realmente o taină.

Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos ne-a făcut cunoscut taina, taina voii Sale. Apostolul devine aici mult mai concret în comunicările sale, cu privire la felul cum ne-a fost făcut cunoscut aceasta: el spune că taina i-a fost făcută cunoscut lui personal, pentru ca el în mod deosebit să aducă la lumină conținutul acesteia (versetul 9).

Deja mai înainte în această epistolă, în mod deosebit în capitolul 2, a scris „pe scurt” despre ea. Când va fi citită această epistolă în Adunare, ei trebuiau să primească cătuși de puțin o impresie despre comorile bogate care au fost încredințate lui Pavel ca administrator. Tabloul unui administrator este aici foarte semnificativ: ca slujitor rânduit de Dumnezeu, apostolul a deschis trezoreria bogățiilor nepătrunse ale lui Hristos (versetul 8).

Taina este o taină care se referă la noi, dar în primul rând și înainte de toate este „taina lui Hristos”: ea vine de la El, se referă la El și este revelată prin El. Hristos, Unsul, Omul planurilor lui Dumnezeu, este punctul central al tuturor.

În celelalte generații nu se știa nimic despre această taină, dar acum ea este revelată. În privința aceasta Pavel a fost instrumentul deosebit în mâna lui Dumnezeu, căci prin el, prin puterea Duhului a fost descoperită sfinților apostoli și proroci și prin intermediul tuturor descoperirilor din Noul Testament a fost în cele din urmă „descoperită sfinților”, așa cum spune locul paralel din epistola către Coloseni 1,26.

Noul Testament ne-a fost transmis prin apostoli și proroci. Nu numai Pavel a vorbit despre noua descoperire remarcabilă a acestei perioade de timp, ci și alții. Ioan vorbește despre viața veșnică, despre conținutul binecuvântărilor, al căror cadru l-a prezentat Pavel (vezi de exemplu 1 Ioan 1,2). Și Petru se alătură la scrierile lui Pavel (2 Petru 3,16). Dar instrumentul deosebit, căruia Dumnezeu i-a încredințat administrarea, este totuși apostolul Pavel.

Cu trei noțiuni noi Pavel parafrazează ce conține taina dumnezeiască pentru noi. Tocmai faptul că aici se folosesc cuvinte care în tot Vechiul Testament nu se întâlnesc, arată clar că este vorba de lucruri cu totul noi. Se folosesc trei cuvinte care în limba greacă încep cu „syn”:

1. împreună moștenitoare cu noi (în greacă: *synkleronomos*)
2. alcătuiesc un singur trup cu noi (în greacă: *syssoomos*)
3. parte cu noi la aceeași făgăduință (în greacă: *symmetochos*).

Sunt o serie de cuvinte asemănătoare în limbajul lui Pavel. Ele sunt foarte potrivite pentru a face clar nucleul învățaturii lui: legătura strânsă a credincioșilor cu Hristos. Cuvântul grecesc *syn* nu înseamnă numai „cu”, și de aceea: „cu Hristos”, ci și „împreună”. Un tablou clar al înțelesului este „împreună-lucrători ai lui Dumnezeu” (1 Corinteni 3,9): aceasta înseamnă lucrători care lucrează împreună (deci împreună-lucrători unul de la celălalt) și totuși sunt lucrători sub autoritatea lui Dumnezeu. Tot așa este și aici, în sens dublu: noi facem cunoscut bogățiile lui Hristos, dar noi facem aceasta și *împreună*.

1. Mai întâi, noi suntem „împreună moștenitori”. Hristos este Moștenitorul tuturor lucrurilor (Evrei 1,2), și noi avem voie să avem parte împreună cu El la tot ce El a moștenit. Noi suntem împreună moștenitori cu El (Romani 8,17). Despre moștenire a scris Pavel deja în capitolul 1. Arvuna moștenirii, garanția că noi vom primi realmente tot ce a promis Dumnezeu, este Duhul Sfânt, cu care noi am fost pecetluiți. Prin pecetluirea cu Duhul Sfânt Dumnezeu ne-a dat deja o „arvună” din ceea ce El ne va da în curând în viitor împreună cu Hristos.

Vechiul Testament cunoștea făgăduința, că credincioșii vor moșteni țara (printre altele Psalm 37,11). Nici un păgân nu avea parte la aceasta. Era o făgăduință exclusivă pentru poporul lui Dumnezeu. Dar aici în epistola către Efeseni este vorba clar de o moștenire nelimitată. Este planul lui Dumnezeu să aducă toate, ce este în cer și ce este pe pământ, împreună sub un Cap în Hristos. Deci, noi am devenit moștenitori în El; așa s-a spus în capitolul 1, versetele 10-11. Ce bogăție! După aceea apostolul se pune pe genunchi, ca să se roage insistent, ca credincioșii să înțeleagă „care sunt bogățiile slavei moștenirii Lui în sfinți” (Efeseni ,18). Această bogăție este așa de mare, că nu se poate descrie în câteva cuvinte.

2. Al doilea lucru este de fapt mult mai frumos: noi „alcătuim un singur trup”. Se poate imagina, că cineva devine moștenitor, dar cu toate acestea el rămâne în afara familiei.

Dar nu despre aceasta este vorba aici. Credincioșii dintre păgâni sunt un trup cu credincioșii din Israel – și pentru ambele grupe aceasta este ceva cu totul nou. Nu era nicidecum ceva nou faptul că păgânii puteau fi încorporați în Israel. Aceasta a avut loc pe parcursul secolelor. La venirea lui Hristos era o mulțime de astfel de prozeliți și „oameni temători de Dumnezeu”, dintre care mii dintre ei se aflau în ziua de Rusalii în Ierusalim, atunci când a fost revărsat Duhul Sfânt.

Dar expresia „alcătuiesc un singur trup” este ceva nou. Chiar și cuvântul grecesc este nou: niciunde în afara Noului Testament nu se mai întâlnește. Pentru cititorul acestei epistole se recunoștea clar în acesta cuvântul grec *sooma* = „trup”, și nemijlocit el s-a gândit că apostolul a dat deja învățătură detaliată despre Adunare. În orice caz el descrie detaliat în epistola aceasta cum credincioșii alcătuiesc o unitate în trupul lui Hristos, al cărui Cap este El Însuși. Vechiul Testament este plin de făgăduințe bogate, dar acolo nu se găsește că pe baza egalității credincioșii dintre iudei și cei dintre păgâni vor fi făcuți una între ei și cu Hristos glorificat în cer. Nu numai împlinirea, ci și descoperirea însăși a trebuit să aștepte până când Dumnezeu a considerat că a sosit timpul să descopere aceasta lui Pavel.

3. În sfârșit, noi am primit parte la făgăduință în Hristos Isus, și iarăși din nou *împreună*. Și legămintele, pe care iudeii le aveau odinioară și la care păgânii nu aveau parte, erau „legămintele făgăduinței” (Efeseni 2,12). Dar aceasta era o făgăduință, care încă nu era cuprinsă în Scriptură. S-ar putea probabil întreba, cum putem vorbi noi despre o făgăduință, dacă este vorba de lucruri noi, pe care noi nu le găsim în scrierile vechiului legământ. O făgăduință are totdeauna premisa, că ea este și făcută cunoscut. O făgăduință nerostită nu este de fapt o făgăduință adevărată. Dacă Dumnezeu a făgăduit ceva și nici un om nu a auzit ceva despre aceasta, dacă făgăduința era „*ascunsă din veacuri în Dumnezeu*” (versetul 9), atunci cui i-a făgăduit Dumnezeu? În versetul 11 citim despre un „plan veșnic”. Un plan nu trebuie să fie făcut cunoscut; el poate rămâne ascuns. Dar o făgăduință trebuie rostită. Atunci către cine a rostit Dumnezeu făgăduința?

O expresie asemănătoare găsim în epistola către Tit 1,2, unde se vorbește despre „*viața veșnică, făgăduită mai înainte de vremurile timpului, de Dumnezeu, care nu poate să mintă*”, deci înainte să existe vreun om (vezi și 1 Ioan 2,25; compară cu 1 Ioan 1,2 și versetele următoare). Dar totuși era cineva acolo! Fiul era la Tatăl. Cuvântul era la Dumnezeu. Fiul veșnic era la sânul Tatălui. Această făgăduință era așa de prețioasă, că Dumnezeu putea s-o dea numai Fiului Său. Și când apoi El a venit și a făcut lucrarea pe care Tatăl I-a dat-o s-o facă, El ca Om putea să împartă făgăduința cu noi. Noi am devenit apoi părtași împreună cu Hristos Isus – aceasta înseamnă în acest Unsul: Omul Isus – și Evanghelia încredințată lui Pavel a făcut cunoscut această realitate imensă.

Toate aceste binecuvântări nespuse de mari erau în Hristos Isus, dar ele au venit la noi prin Evanghelia. Hristos Isus în propria Sa Persoană este fundamentul și punctul central al tuturor acestor bogății, dar Evanghelia este calea prin care Dumnezeu ni le poate descoperi. Dumnezeu are acum „*să ne spună lucruri bune*” (acesta este înțelesul propriu-zis al cuvântului Evanghelia): *bogăția de nepătruns a lui Hristos*.